

— Знамъ, но мене ме боли ей тука. . .

— Ти ще оздравѣешъ, докторътъ ми каза. . . Така и така, казва, мина опасността, кризата. . . Не се бойте вече, казва, нищо ѝ нѣма. Бронхитъ съ малко температура и нѣщо. . . но ще ѝ мине. . . Е, сега вѣрвашъ ли?

Тя не отговори, а дълго и изпитателно го загледа. Не я ли лъжеха тия голѣми чисти очи? Нея, която ги е създала! Той издържа погледа ѝ. Това я поуспокои. Ситни капчици потъ покриха челото ѝ. Затвори очитѣ си и тихо заспа.

Той излѣзе на прѣсти отъ стаята. Какво ставаше съ него? Като че ли не бѣше на себе си. А може би и ще полудѣе. Като се видѣ, че е самъ въ кухнята заплака. Можеше ли да я не излъже? Пъкъ може накрая и да оздравѣе. Това не е чудо, случва се. . .

Дойде и деньтъ на изпита — хубавъ слънчевъ день, който предвѣщаваше нѣщо добро. Тя го цѣлуна по челото и го изпрати съ благословия:

— Хайде, майка, дано Богъ ти помогне!

Вратата хлопна и тя чу стѣпките ѝ му, тежки и отсечени, какъ постепенно и колебливо се отдалечаватъ. „Дано, дано издържи, бедното ми“ — вжтре въ себе си се молѣше тя съ

последни сили. Виждаше, чувствуваше, че животътъ ѝ мѣждѣе, намалява и скоро скоро ще угасне. И затвори очи, задиша тежко — тежко. Унесе се въ сънъ. Само часовникътъ цѣкаше тихо въ стаята.

Когато синътъ шумно отвори вратата, тя не трепна. Защо ли? До толкова ли бѣше изнемощяла? Не я ли изненада неговото скорошно завръщане?

— Майко, извика радостно той — свърши се най-после. . .

Ала майката лежеше безучастна. Той се послуша. . . После пристѣпи бавно, плахо къмъ леглото ѝ съ едно предчув-

